Пралетарыі ўсіх краін, яднайцеся!

Журналіст

ВУЧЭБНАЯ ГАЗЕТА ФАКУЛЬТЭТА ЖУРНАЛІСТЫКІ БДУ ІМЯ У. І. ЛЕНІНА

● 9 (136) ● Субота, 16 чэрвеня 1979 года. ● Год выдання XIX.

У МІНСКІМ ІНСТЫТУЦЕ КУЛЬТУРЫ

У добры шлях!

Інстытут рыхтуецца да хвалюючай падзеі—свайго чарговага выпуску. Відаць, таму зараз тут нейкі асабліва ўзняты настрой: не змаўкае гул у аўдыторыях, дзе горача абмяркоўваюцца пытанні, якія кранаюць усіх, асабліва тых, хто вось-вось выйдзе са сцен роднага інстытута. 413 студэнтаў у гэтым годзе заканчваюць стацыянар інстытута. Сённяшніх выпускнікоў і заўтрашніх спецыялістаў чакаюць дамы культуры, самадзейныя тэатральныя калектывы, народныя аркестры, сельскія клубы.

Студэнты авалодалі рознымі спецыяльнасцямі культасветработы. Адрасы іх будучай працоўнай дзейнасці — усе куткі нашай рэспублікі. Задача і мэта ж у іх адна: забяспечыць сёлы і гарады высокакваліфікаванымі культурна-асветніцкімі кадрамі, у якіх зараз адчуваецца вострая патрэба.

У інстытуце ідзе няспынны пошук новых, больш дзейсных форм і метадаў у сістэме падрыхтоўкі кадраў. У далейшым плануецца ўвесці комплексную падрыхтоўку будучых спецыялістаў.

На факультэце бібліятэказнаўства і бібліяграфіі кожны ведае, куды паедзе працаваць.

У дэкана факультэта Васіля Емяльянавіча Лявончыкава цудоўны настрой: з 193 чацвёртакурснікаў на «выдатна» здалі зімовую сесію 68 чалавек. Большая палова — 129 выпускнікоў напраўлена на працу ў масавыя, навуковыя, тэхнічныя, дзіцячыя і школьныя бібліятэкі розных вёсак і гарадоў.

Мы пацікавіліся:

— Васіль Емяльянавіч, што Вы можаце сказаць аб перспектывах факультэта на будучае?

— У адпаведнасці з Пастановай ЦК КПСС ад 1974 года перабудавана падрыхтоўка спецыялістаў шырокага профілю па галіновых комплексах літаратуры. У недалёкім будучым кожны выпускнік зможа паўнацэнна працаваць у бібліятэках любога тыпу. Будзе ўведзена спецыялізацыя: бібліятэказнаўства і бібліяграфія сельскагаспадарчай і мастацкай літаратуры.

Інстытут ганарыцца сваімі лепшымі выпускнікамі, якія былі першымі на працягу вучобы і (няма сумнення) будуць першымі на працоўным этапе сваёй жыццёвай дзейнасці. Гэта выхаванцы факультэта культасветработы Лідзія Кац і Валянціна Бараноўская, будучыя работнікі бібліятэк Ірына Ломаць і Лідзія Шылава і многія іншыя.

Ларыса Кароль, студэнтка факультэта бібліятэказнаўства і бібліяграфіі, дэпутат Кастрычніцкага Савета народных дэпутатаў, Ленінскі стыпендыят, староста групы на працягу чатырох гадоў.

Пажадаем выпускнікам інстытута неспакою, творчага натхнення, і, гаворачы словамі песні, ста вятроў. У добры шлях!

П. ЦУНІК,
С. ШЧАЦЬКО.

МІНСКІ ІНСТЫТУТ КУЛЬТУРЫ БЫЎ АДКРЫТЫ 1 ВЕРАСНЯ 1975 ГОДА. НА УСІХ ФАКУЛЬТЭТАХ І АДДЗЯЛЕННЯХ ЯГО ЗАЙМАЕЦЦА 3100 СТУДЭНТАЎ. ІНСТЫТУТ РЫХТУЕ КАДРЫ БІБЛІЕГРАФАЎ, АРГАНІЗАТАРАЎ-МЕТАДЫСТАЎ КУЛЬТУРНА-МАСАВАЙ РАБОТЫ, КІРАЎНІКОЎ КАЛЕКТЫВАЎ САМАДЗЕЙНАЙ НАРОДНАЙ ТВОРЧАСЦІ, РЭЖЫСЁРАЎ КЛУБНЫХ МАСАВЫХ ПРАДСТАЎЛЕННЯЎ, ДЫРЫЖОРАЎ АКАДЭМІЧНЫХ І НАРОДНЫХ ХОРАЎ, АРКЕСТРАЎ НАРОДНЫХ ІНСТРУМЕНТАЎ, ДУХАВЫХ І ЭСТРАДНЫХ АРКЕСТРАЎ, КІРАЎНІКОЎ ХАРЭАГРАФІЧНЫХ КАЛЕКТЫВАЎ.

У ІНСТЫТУЦЕ ЁСЦЬ 20 КАФЕДР, НА ЯКІХ ПРАЦУЮЦЬ ЗВЫШ 260 ВЫКЛАДЧЫКАЎ, У ТЫМ ЛІКУ 65 ДАЦЭНТАЎ І КАНДЫДАТАЎ НАВУК.

ШКОЛА АСВЕТНІКАЎ

ЗНОВАЙ Пастановы ЦК КПСС «Аб далейшым паляпшэнні палітыка-выхаваўчай і ідэалагічнай работы» яшчэ больш зразумела важнасць падрыхтоўкі байцоў ідэалагічнага фронту і, вядома, культасветработнікаў. У нашай рэспубліцы менш чым 3 працэнты работнікаў клубаў, дамоў культуры, бібліятэк маюць вышэйшую спецыяльную адукацыю. І ў век НТР гэты недахоп востра адчуваецца. ЦК партыі, наш урад прымаюць меры па падрыхтоўцы высокакваліфікаваных кадраў культурнай асветы. Раней культасветработнікаў рыхтаваў педінстытут імя Горкага, а таксама тэатральна - мастацкі інстытут. Цяпер гэту функцыю выконвае наша ВНУ.

За параўнальна кароткі перыяд існавання інстытут добра абсталяваўся. Студэнты займаюцца ў прасторных і светлых аўдыторыях, спецыяльных класах, лабараторыях. Ёсць у нас і люстравая харэаграфічная зала. Музычныя інструменты, вучэбнае абсталяванне, кінапраектары, вылічальная тэхніка, бібліятэка — усё разам каштуе 4,7 мільёна рублёў. Гэта наглядны прыклад клопатаў нашай дзяржавы аб падрыхтоўцы новых кадраў.

Сярод выкладчыкаў інстытута — народныя і заслужаныя артысты БССР Т. Н. Аляксеева, М. Г. Захарэвіч, В. Т. Лебядзеў, Г. С. Талкачова, М. А. Федароўскі, заслужаныя дзеячы і работнікі культуры РСФСР, УССР і БССР А. А. Даброцін, С. І. Дробыш, С. М. Грабеншчыкаў, А. С. Нікалаеў.

Студэнты займаюцца на двух аддзяленнях: дзённым (факультэты культасветработы, бібліятэказнаўства і бібліяграфіі) і завочным. Працуе таксама падрыхтоўчае аддзяленне. Нашы студэнты прымаюць актыўны ўдзел у грамадскай рабоце. Многія з іх працуюць у самадзейных калектывах, бібліятэках, шэфствуюць над прафесійна - тэхнічнымі вучылішчамі. Шмат добрых працоўных спраў на рахунку нашых студэнцкіх будаўнічых атрадаў.

Кожны год мы атрымліваем нямала цёплых водгукаў, падзяк ад культурнаасветніцкіх устаноў, дзе працуюць нашы выхаванцы.

Наша ВНУ карыстаецца шырокай папулярнасцю сярод моладзі рэспублікі. Агульны конкурс паступаючых складае прыкладна 3,5 чалавек на месца. Найбольш высокі конкурс бывае звычайна на спецыялізацыях арганізатараў-метадыстаў і рэжысёраў.

У гэтым годзе інстытут набірае 800 студэнтаў: 450 чалавек — на стацыянар, 350 — на завочнае аддзяленне.

Час патрабуе свайго. І ў перспектыве наша вучэбная ўстанова будзе пашыраць набор студэнтаў. Відаць, у далейшым будзе весціся падрыхтоўка кіраўнікоў аматарскіх кіна- і фотастудый.

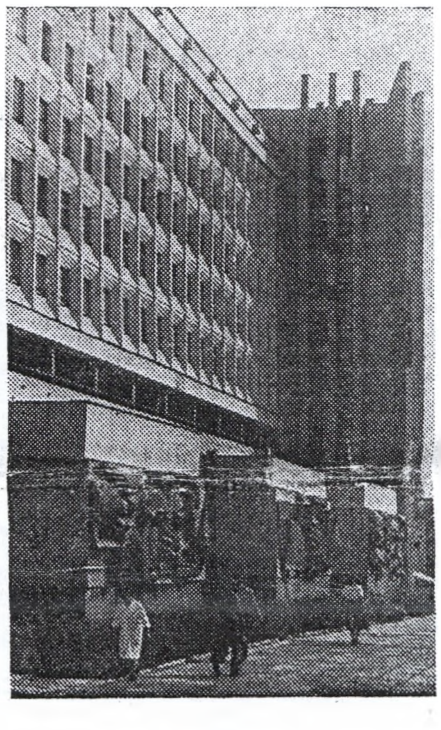

У нашай краіне 20 інстытутаў культуры. З многімі з іх наш інстытут падтрымлівае цесныя сувязі, супрацоўнічае. Такая садружнасць дапамагае вырашаць такія праблемы, як культурна - асветніцкая работа ва ўмовах НТР, абменьвацца метадычнай дакументацыяй, праводзіць сумесныя навуковыя канферэнцыі, дапамагаць навукова - педагагічнымі кадрамі, займацца падрыхтоўкай і перападрыхтоўкай выкладчыкаў.

У. У. ЗУБЕЦ,
в. а. рэктара інстытута.

Лету—гатоўнасць

У інстытуце культуры адбыўся сход актыву байцоў студэнцкіх будаўнічых атрадаў пад дэвізам: «Студэнт, будаўніцтва чакае цябе!» З дакладам аб рабоце СБА выступіў камандзір зводнага будаўнічага атрада Анатоль Пракапюк. Ён падвёў вынікі работы БА інстытута за мінулы працоўны семестр. Студэнты працавалі ў БССР, Казахскай ССР, Малдаўскай ССР, Комі АССР, г. Гагарыне. Вынік іх працы — 450 тыс. рублёў капіталаўкладанняў. Акрамя таго, юнакі і дзяўчаты аказалі вялікую дапамогу калгасам і саўгасам: прачыталі 141 лекцыю, выступілі са 152 канцэртамі, здалі ў сельскія бібліятэкі 523 кнігі, удзельнічалі ў аперацыі «Абавязак», дапамагалі ветэранам вайны, рамантавалі помнікі. Анатоль адзначыў галоўную і важную задачу байцоў БА: як мага лепш падрыхтавацца да будаўнічага семестра-79.

Потым выступілі камісары і камандзіры БА. Яны расказалі аб праведзенай рабоце па падрыхтоўцы юнакоў і дзяўчат да працоўнага лета. У інстытуце прайшоў тыдзень агляду гатоўнасці да 3-га будаўнічага семестра, праведзены фестываль БА «Дружба-79», усім байцам БА прачытаны лекцыі па тэхніцы бяспекі. Выступаючыя звярнулі ўвагу на важную праблему — укамплектаванне будаўнічых атрадаў.

З цёплымі словамі да байцоў БА звярнуўся намеснік сакратара партбюро А. С. Нікалаеў. Ён натхніў студэнтаў на новыя працоўныя подзвігі, пажадаў ім высока трымаць гонар інстытута.

У прынятай пастанове байцы будаўнічых атрадаў унеслі рад важных прапаноў. Так яны вырашылі правесці 16 жніўня дзень ударнай працы ў фонд В'етнама, разгарнуць шырокае сацыялістычнае спаборніцтва, палепшыць работу штаба працоўных спраў.

З. НЕМЕР, П. САІД.

У ДРУЖБЕ З НАВУКАЙ

Без студэнцкага навукова-творчага таварыства, якім кіруе Віктар Кірылавіч Кручык, нельга ўявіць сабе традыцыйныя навуковыя канферэнцыі, якія праводзяцца кожны год вясной. СНТТ актыўна ўдзельнічае ва Усесаюзнай алімпіядзе «Студэнцтва і навукова - тэхнічны прагрэс».

У гэтым годзе ў інстытуце праходзіла чацвёртая па ліку канферэнцыя. Яна працягвалася 2 дні. Працавала 25 секцый. Было прачытана 220 дакладаў, з іх больш паловы рэкамендавана на рэспубліканскі конкурс. Асабліва вызначыліся секцыя дзіцячай літаратуры і бібліятэчнай работы з дзецьмі, секцыя культурна-асветніцкай работы. Упершыню на канферэнцыі працавалі секцыі вакальна-харавога і інструментальнага мастацтва.

Многія студэнты паказалі глыбокія веды, уменне самастойна арыентавацца ў вялікім патоку інфармацыі і рабіць свае, асабістыя вывады.

Уладзімір Дзянісаў, студэнт 3-га курса, падрыхтаваў гісторыка-навуковы нарыс «Плошча Свабоды ў Мінску». З гэтай работай ён ездзіў у Харкаў, дзе выступаў на навуковай канферэнцыі, прысвечанай 50-годдзю Харкаўскага інстытута культуры.

Лідзія Шылава, студэнтка 4-га курса, таксама прадставіла беларускае студэнцтва ва ўкраінскай ВНУ. Яе даклад «Дзейнасць Кампартыі па развіццю бібліятэчнай справы ў Беларусі» атрымаў дыплом Усесаюзнага конкурсу.

Інстытут рыхтуе ў асноўным работнікаў культуры для сяла. Таму былі заслуханы даклады, як напрыклад: «Культурны комплекс сяла», «Асаблівасці эстэтычнага выхавання сельскай моладзі». Выступленні студэнтаў паказалі гарачае жаданне зрабіць адпачынак моладзі сяла цікавым і разнастайным.

А. ФІЛІМАНЮК.

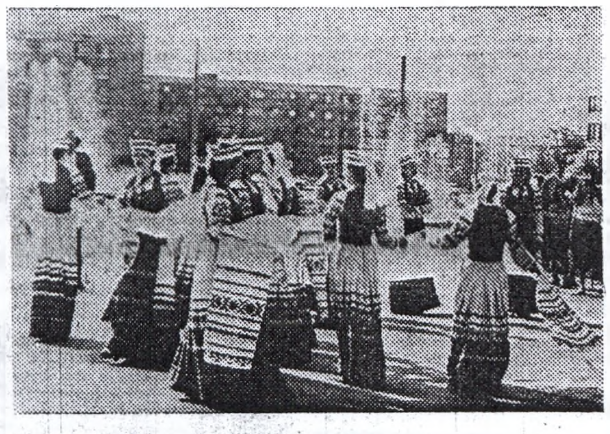

Магістры добрага настрою

Свята — Дзень культасветработніка — пачалося шэсцем-прадстаўленнем студэнтаў Мінскага інстытута культуры. У калонах пад музыку ішлі прадстаўнікі двух факультэтаў інстытута.

«У нашым інстытуце працуюць 260 выкладчыкаў, з іх 27 — ветэраны Вялікай Айчыннай вайны. Займаецца 3100 студэнтаў», — паведамляў гасцям дыктар.

Калі калоны выстраіліся на плошчы перад Палацам чыгуначнікаў, зайгралі баяны. Апранутыя ў беларуу-

(Працяг на 4-й стар.)

Яны ідуць наперадзе

Камсамольская група... Гэта, безумоўна, павінен быць калектыў. Так думаюць студэнты 308-й групы факультэта бібліятэказнаўства і бібліяграфіі.

Па выніках агляду-конкурсу на лепшую акадэмічную групу на факультэце група прызнана лепшай. Шмат у яе цікавых спраў, напэўна, народзяцца новыя традыцыі, але галоўнае, што прыцягвае ўвагу ў яе камсамольцах больш за ўсё — гэта самастойнасць. Самастойнасць і ініцыятыва. Ініцыятыва ў пошуках цікавых форм работы. Самастойнасць у іх здзяйсненні. Тры гады камсамольцы разам вучацца, адпачываюць, займаюцца спортам, удзельнічаюць у мастацкай самадзейнасці. Усёй групай святкуюць знамянальныя даты і дні нараджэння. Ніводнае агульнаінстытуцкае мерапрыемства не бывае без удзелу студэнтаў гэтай групы. Як і ў кожным калектыве, тут ёсць сваё ядро на чале з сакратаром камсамольскай арганізацыі групы — Наталляй Вінакуравай. Наташа ўмее згуртаваць калектыў, умее знайсці для ўсіх штосьці цікавае. Яна ініцыятар многіх спраў у групе. Але, вядома, поспех групы ў іх саміх, ва ўменні жыць цікава, не чакаць, калі хто нешта арганізуе. Побач з Наташай заўсёды бюро групы, староста — Таццяна Осіпава, прафорг — Святлана Ізгурская. Не застаецца ў баку ад спраў групы куратар Лідзія Мікалаеўна Коуш. Усе студэнты заўсёды далучаюцца да яе меркаванняў, згаджаюцца з яе карыснымі парадамі. А яны заўсёды карысныя. Бо Лідзія Мікалаеўна вельмі хвалюецца за сваіх рабят, клапоціцца аб іх. Яснасць мэты робіць яе работу больш арганізаванай, нараджае творчасць, дае веру ў свае сілы.

— Мы ўсёй групай вельмі любім і паважаем Лідзію Мікалаеўну, чалавека гераічнага лёсу, цалкам адданага сваёй справе, поўнага камсамольскага запалу, чулага, — гаворыць Наташа Вінакурава.

Усе студэнты вельмі сур'ёзна падыходзяць да вучобы. Сярод 25 чалавек — 8 выдатнікаў і ніводнага адстаючага побач. Кожны камсамолец мае даручэнне. Усе студэнты займаюцца на факультэце грамадскіх прафесій, многія ў школе камсамольскага актыву. Акрамя акадэмічнага і арганізацыйнага сектараў, добра працуе культмасавы сектар. За плячыма студэнтаў шмат канцэртаў, з якімі выступілі не толькі на сцэне інстытута, але і ў многіх іншых установах горада Мінска. Сярод апошніх мерапрыемстваў — вечар Працоўнай Славы, што адбыўся ў Палацы культуры чыгуначнікаў. Шмат задавальнення прынеслі гледачам выступленні агітбрыгад студэнцкіх будаўнічых атрадаў.

Не так даўно закончылася грамадска-палітычная атэстацыя, дзе па-дзелавому і прынцыпова ішла размова аб грамадскай дзейнасці, вучобе кожнага камсамольца. Важна адзначыць, што выкананне асабістых комплексных планаў у групе правяраецца кожны месяц. Гэта садзейнічае грамадскай актыўнасці студэнта. І добрай вучобе таксама. У адзін са снежаньскіх дзён 1978 года ў групу прыйшла радасная вестка. За дасягнутыя поспехі ў вучобе і грамадскай рабоце яна едзе ў Прыбалтыку па турысцкай пуцёўцы. Студэнты пабывалі ў Рызе, Каунасе, Шаўляі. Шмат новага, раней нязведанага ўбачылі і адчулі яны. Гэтая паездка яшчэ больш здружыла іх, аб'яднала. Усе справы, што праводзяцца ў гэтай групе, не праходзяць бясследна. Студэнты вядуць альбом фотаздымкаў, на якіх засталіся цікавыя эпізоды з іх студэнцкага жыцця, мерапрыемствы, праведзеныя іх групай. Гэты альбом застанецца на факультэце ў памяць аб іх калектыве.

Зараз студэнты лепшай групы інстытута знаходзяцца на практыцы ў розных кутках рэспублікі. Усё, чаму навучыла жыццё ў калектыве, замацоўваецца на практыцы, на сваім жа вопыце. Наперадзе ў іх лекцыі, новыя справы і імкненні, а праз некаторы час перад імі шырока адчыняць дзверы вясковыя бібліятэкі і клубы. Бо менавіта ў вёску рыхтуюцца яны паехаць. І, безумоўна, гады, праведзеныя разам, дапамогуць зрабіць жыццё ў вёсцы цікавейшым, дапамогуць знайсці кантакты з людзьмі.

Л. СЕРЫК.

ПА ДЗВЮХ СПЕЦЫЯЛЬНАСЦЯХ

Сёлета ў адной з самых маладых вну нашай рэспублікі адбудзецца першы выпуск спецыялістаў. Многія са студэнтаў інстытута разам з дыпломамі атрымаюць і пасведчанні аб набыцці яшчэ адной прафесіі за час вучобы на факультэце грамадскіх прафесій. ФГП у інстытуце культуры быў арганізаваны ў 1976 годзе. Кожная новая справа патрабуе, як вядома, асаблівай увагі да яе, таму, перш чым пачаць работу, Савет ФГП азнаёміўся з работай падобных факультэтаў у іншых вну горада Мінска і Пастановай аб ФГП, зацверджанай МВ і ССА СССР 13 ліпеня 1973 года.

На аддзяленнях і ў школах факультэта пачалі навучанне 265 студэнтаў. А яшчэ праз год за лік адкрытых школы экскурсаводаў і школы піянерважатых колькасць слухачоў стала 474. Зараз на ФГП дзейнічаюць школы фотакарэспандэнтаў, камсамольскага і прафсаюзнага актыву, рэдактараў насценнага друку, кіраўнікоў калектываў мастацкай самадзейнасці, а таксама школа маладога лектара з аддзяленнямі гісторыі ВЛКСМ і міжнароднага маладзёжнага руху, лектара-міжнародніка, лектара-атэіста і маральна-эстэтычных праблем.

Перад слухачамі школы маладога лектара выступіў загадчык кафедры філасофіі і палітэканоміі У. А. Рабкоў з лекцыяй на тэму «Маральная свабода і адказнасць асобы. Шляхі і сродкі выхавання і павышэння сацыяльнай актыўнасці». Тэарэтычныя веды, атрыманыя на занятках, студэнты маюць магчымасць выкарыстаць на практыцы. Яны самастойна рыхтуюць даклады і выступаюць з імі перад слухачамі розных школ ФГП, а таксама ў час вытворчай практыкі. З цікавасцю была праслухана лекцыя «Паходжанне і сутнасць хрысціянскіх таямніц», падрыхтаваная студэнткай ІІ курса бібліятэчнага факультэта Філіпавай, а таксама лекцыя студэнткі ІІ курса факультэта КПР Аксюцік «Культура ўзаемаадносін юнака і дзяўчыны». А вось слухачы школы экскурсаводаў штогод праходзяць практыку ў Мінскім бюро падарожжаў і экскурсій; выязджаюць у якасці экскурсаводаў на Курган Славы і мемарыяльны комплекс Хатынь. Вопыт у факультэта грамадскіх прафесій яшчэ невялікі, таму кожны адрэзак у яго рабоце заслугоўвае ўважлівых адносін. Адзін раз у семестр праводзяцца пасяджэнні Савета ФГП, на якіх абмяркоўваюцца і зацвярджаюцца вучэбныя планы і праграмы школ, заслухоўваюцца справаздачы кіраўнікоў школ аб праведзенай рабоце.

У недалёкім будучым мяркуецца адкрыць на ФГП яшчэ адно аддзяленне — грамадскіх інспектараў па ахове помнікаў гісторыі і культуры.

Для ўсіх выкладчыкаў інстытута падрыхтоўка кадраў для культасветработы, асабліва на сяле, справа новая і вельмі складаная. ФГП з'яўляецца ў гэтым дзейсным памочнікам.

В. А. АЛЕЙНІК,
дэкан факультэта грамадскіх прафесій.

МЫ — «АРГАНАЎТЫ»

Так ужо павялося, што ў кожнай навучальнай установе ёсць будатрад. І ўсе студэнты чамусьці кажуць, што не пабыўшы ў ім нельга лічыць сябе студэнтам. Але немагчыма кожнаму трапіць у атрад, хоць жадаюць многія. Аб тым, калі быў арганізаваны студэнцкі будатрад «Арганаўты» Мінскага інстытута культуры і якія працуюць там рабяты, пойдзе наша размова з камандзірам Раяй САУЦЬ.

— Калі быў арганізаваны ваш атрад?

— У 1975 годзе. Тады атрад працаваў у Мінску. У наступным годзе мы паехалі на ўборку агароднiны і садавіны ў Малдавію. Нязменным нашым камандзірам была Валянціна Бараноўская. Зараз яна заканчвае інстытут.

— А цяпер?

— Напэўна, традыцыя ў нас такая склалася, што дзяўчат выбіраюць у камандзіры. Хлопцаў з намі едзе мала, бо збіраць і ўпакоўваць садавіну і агародніну справа больш жаночая. На месцы работы мы дзелімся на брыгады і спаборнічаем. Часта праводзім суботнікі, але не толькі ўмеем працаваць, але і адпачыць можам цікава.

— І мастацкая самадзейнасць у вас была на ўзроўні?

— У атрадзе існуе агітбрыгада «Палаючыя сэрцы». Выступаць даводзілася ў самых розных абставінах, больш перад мясцовымі жыхарамі, канцэрты давалі адразу ж у полі, іншы раз даводзілася выступаць у абедзенны перапынак. Заўжды з намі была песня. Раней нас і называлі «Спяваючыя арганаўты». Наша агітбрыгада заняла першае месца на аглядзе-конкурсе Вара-78, а таксама мы выйшлі пераможцамі на Рэспубліканскім фестывалі самадзейнай творчасці ў Тыраспалі.

— Як ідзе падрыхтоўка да новага працоўнага семестра?

— Рыхтуемся вельмі старанна. Афармляем стэнды, плакаты, папаўняем новымі нумарамі мастацкую самадзейнасць. Калгаснікі аднойчы пажартавалі над намі. «Вось, кажуць, усе нясуць рукзакі вялікія, а яны нейкую фанеру цягнуць». Але ў добрай справе ўсё згадзілася: за афармленне лагера мы атрымалі першае месца.

Інтэрв'ю ўзялі
А. ВАСІЛЬКЕВІЧ і
А. ДАШЧЫНСКІ.

Чалавек, які ўваходзіць у гэты будынак, абавязкова зазірне ў кніжны кіёск.

— Што вас цікавіць? — ветліва, з прыемнай усмешкай пытае ў вас жанчына, якая стаіць за прылаўкам, — Клаўдзія Іванаўна Арлова.

Аказваецца, раней яна працавала на Беларускім радыё ў рэдакцыі замежнага вяшчання, рыхтавала перадачы для беларусаў, якія ў час вайны трапілі за мяжу, расказвала аб тым, якою прыгожаю і магутнаю стала іх радзіма ў нашы дні.

Толькі з выхадам на пенсію яна развіталася з любімай справай. Але журналісцкая загартоўка не дазволіла ёй сядзець дома. Так К. І. Арлова стала кіяскёрам у інстытуце культуры.

Усю сваю душу аддае яна людзям. У яе кнізе скарг і прапаноў толькі ўдзячнасці ад пакупнікоў. К. І. Арлова ўзнагароджана вымпелам за сваю працу. Яна сама ідзе да сваіх пакупнікоў. У нас на журфаку можна таксама ўбачыць аб'яву, у якой К. І. Арлова запрашае ў свой кіёск. І мы абавязкова яшчэ раз зойдзем да яе.

Луіза КАБРЫТА.

Дырыжор карысных спраў

— Калісьці раней, — гаворыць Коля, — я мог гадзінамі назіраць, як будуецца дом, як кладуцца сцены — на вачах растуць.

І што ж ён? Выбраў прафесію для далікатных рук — музыканта? Ды толькі ж, як вецер і мароз, цэгла і лапата, так і тугія струны не шкадуюць рук. Цяпер Коля іграе ў аркестры на балалайцы, а ўвогуле валодае многімі народнымі інструментамі. Такая яго будучая прафесія — дырыжор аркестра народных інструментаў.

...Успамінае ён сваю нядаўнюю практыку ў адной з маленькіх вёсак Вілейскага раёна. Іх было сямёра — байцоў культурнага фронту — шэсць дзяўчат і ён. Клуб тады ажыў — нават вёска ажыла: там самы звычайны канцэрт — падзея!

Галоўнае, я адчуваю, чалавек, паспытаўшы свайго нялёгкага хлеба, не адмаўляецца ад яго і ім задаволены. Яшчэ і перажывае, ці не дарэмна хлеб той ён будзе есці: у мяне, маўляў, ніякага арганізацыйнага таленту...

Талент нараджаецца ў працы, і ён абавязкова знойдзецца — хаця б пры выкананні грамадскіх даручэнняў, камсамольскай работы.

«Гэта ж цікава», — адкажа Коля Кузьмініч на пытанне, чым яго вабіць праца ў камітэце камсамола інстытута. І, сапраўды, цікава, нават бурна жыве іх камітэт. Вялікая заслуга ў гэтым яго камсамольскага важака — Людмілы Трафімаўны Агароднікавай, чалавека прынцыповага, неспакойнага, незвычайнага.

Колю Кузьмінічу даводзілася ўзначальваць даволі адказныя ўчасткі работы: штаб працоўных спраў інстытута, быць намеснікам сакратара па вучэбна-выхаваўчай рабоце...

Увесь інстытут культуры ахоплены будатрадаўскім рухам. Нават Ленінскі стыпендыят Коля Кузьмініч здае сесію датэрмінова: каб зноў паехаць у будатрад, у Казахстан, на цаліну. 209-ы пакой ў інтэрнаце — амаль што іх штаб. На сцяне — чырвоны сцяг студэнцкага будаўнічага, значкі, Ганаровая грамата Анатоля Пракапюка — камандзіра зводнага СБА, а над ложкам — будаўнічая каска і масцярок.

— Чые гэта рэлíквіі?

— Нашы.

Дзверы ў 209-ы амаль не зачыняюцца — патрэбны то кнігі, то фламастары, то Пракапюк, якога заўсёды «няма дома».

— Вось так мы і жывём, так вучымся, — гаворыць «Міша-метадыст», — раз дваццаты адкладваючы свой сшытак па нямецкай мове. — І нічога. Нават Ленінскага стыпендыята сярод нас вырасцілі...

Коля ўсміхаецца... На каго ён падобны? Мабыць, на музыканта, альбо матэматыка. Рукі — далоні з абдзёртай скурай (такія яны — «музыкальныя мазолі») — рукі будаўніка. Блакітная сарочка і блакітныя вочы...

На развітанне пакідаю яму маю любімую кнігу аб каханні. Назаўтра ён вяртае яе мне. Я зразумела: ён усё ж лірык (хаця прызнаўся, што не захапляецца паэзіяй), а яшчэ — чалавек, які адважваецца самастойна, творча мысліць. А гэта галоўнае і ў разуменні жыцця, і ў навуцы.

А. ЦІХАНОВІЧ.

ПАВАЖАЮЦЬ І ВЕРАЦЬ

У ІНСТЫТУЦЕ КУЛЬТУРЫ ішоў конкурс агітбрыгад. Гэта былі першыя крокі рабят у агітбрыгадаўскім мастацтве. З заключным словам ад імя журы выступіла Людміла Трафімаўна Агароднікава. Яна гаварыла неяк вельмі тонка і мякка, параўноўваючы і аналізуючы выступленні, разглядзеўшы за негатывамі расток старанасці юнакоў і дзяўчат.

Так адбылося наша першае знаемства з Людмілай Трафімаўнай. Потым былі кароткія размовы ў камітэце камсамола, на хаду, на пасяджэннях, са студэнтамі.

— Яна сапраўдны камсамольскі важак, — гавораць рабяты.

— Што разумееце пад гэтымі словамі?

— Прынцыповасць, шчырасць, ніякага панібрацтва, уменне паставіць сябе: быць побач і крыху наперадзе, прывабнасць, чуласць, незгасальны камсамольскі агеньчык.

Цягнуцца да яе людзі. Прыходзяць і студэнты, і выкладчыкі, і мінскія школьнікі з рознымі пытаннямі. І кожнага яна выслухае, дасць параду, дапаможа. Нейкім мудрым цярпеннем напоўнена яе праца. Мабыць, таму, што любіць яна сваю справу, таму, што цалкам аддае сябе ёй. Нават, калі на першамайскае свята збіралася да маці і маленькага сына ў Крывы Рог, усё напамінала рабятам, каб яны не спазніліся прыйсці заўтра раней у інстытут. Самалёт адлятаў рана, а хацелася даць яшчэ некалькі парад, тлумачэнняў.

— Не хвалюйцеся, Людміла Трафімаўна, усё будзе добра, — гаварылі студэнты.

На стале ў Людмілы Трафімаўны аб'ёмістыя сшыткі. У ім распісаны дні, гадзіны, а насупраць кожнага — мерапрыемствы. Проста дзіву даешся, як у 24 гадзіны ўкладваюцца справы сакратара камітэта камсамола, нарэшце, жонкі, маці.

— Я, мабыць, і не змагла б жыць без усяго гэтага, — прызналася Людміла Трафімаўна. А студэнты ў падцвярджэнне расказалі:

— Вы ведаеце, неяк у сакавіку Людміла Трафімаўна ездзіла ў Кіеўскі дзяржаўны інстытут культуры імя Карнейчука. І адразу ж, не адпачыўшы, ноч не спаўшы, прама з вакзала прыехала ў інстытут, сабрала нас, ды так мы і прагаварылі да ночы, аналізуючы, плануючы.

Любяць, паважаюць Людмілу Трафімаўну студэнты. Ей вераць. І гэта іх любоў і павага, вера — лепшая ўзнагарода для яе.

Гавораць, што настаўнік прадаўжае сябе ў сваіх вучнях. Гэта сапраўды так. Ён творыць самае дзіўнае дзіва на свеце — душу чалавека. Лепіць яе, як скульптар, малюе, як мастак, дапамагае звведаць сябе, як мудрэц. Камсамольскі сакратар таксама педагог. І гэтыя словы з поўным правам можна аднесці да яго. А што можа быць лепш за сустрэчу з таленавітым педагогам? Сустрэчу, якая пакідае след на ўсё жыццё.

Хайме ВІЛЬЯКОРТА,
А. РЫЖКЕВІЧ.

• ГУЧЫЦЬ НАРОДНАЯ ПЕСНЯ

Гукі беларускай народнай песні былі чутны амаль на кожным паверсе. У «харавікоў» ішла рэпетыцыя. Я папрасіў кіраўніка народнага хору Станіслава Іосіфавіча **ДРОБЫША** сказаць некалькі слоў аб калектыве.

— Хор у нас зусім малады. У яго саставе займаюцца студэнты 1—2 курсаў. Усяго 53 чалавекі. Але з цягам часу ён будзе расшырацца.

— Напэўна, ваш калектыў часты госць гледачоў рэспублікі?

— За кароткі час выступленняў хор набыў вядомасць. Мы ўдзельнічалі ў святкаванні 60-годдзя БССР і Кампартыі Беларусі, за што атрымалі прэмію. Калектыў стаў лаўрэатам конкурсу песні «Дружба народаў». Сабраліся тут рабяты вельмі актыўныя. Удзельнікі народнага хору не замыкаюцца сваімі выступленнямі ў Мінску і вобласці. Нядаўна яны выступалі перад працоўнымі горада Магілёва.

— Некалькі слоў аб вашым рэпертуары...

— Больш за ўсё народных песень. Гэта «З далёкіх, з краёў» у апрацоўцы К. Паплаўскага, «Ой, думала я», «Ой, сівы конь бяжыць», «Ой, у полі крыніца» у апрацоўцы Сіраты. Спяваем і рускія народныя песні, песні савецкіх кампазітараў. Есць у рэпертуары хора і ігравыя песні. Фальклорная група, у якую ўваходзяць дзяўчаты, выконвае народныя песні ў арыгінале. Выступленні хору суправаджаюцца элементамі тэатра.

— Якія задачы стаяць перад калектывам?

— Ідзе напружаная праца над справаздачным канцэртам кафедры за навучальны год. Думаем здаць гэты экзамен на «выдатна».

С. БАГДАНОВІЧ.

СТВАРЫЦЬ ТАНЕЦ

Сягонняшнія студэнты аддзялення харэаграфіі — гэта будучыя кіраўнікі самадзейных танцавальных калектываў. У чым спецыфіка іх прафесіі? З гэтымі пытаннямі я звярнулася да загадчыка кафедры харэаграфіі Віктара Захаравіча САВІНА:

— Кіраўнік павінен ствараць энтузіязм, на якім стаіць уся мастацкая самадзейнасць, а для гэтага неабходна быць і выдатным педагогам, і падрыхтаваным спецыялістам, і цікавым чалавекам. Трэба быць і агітатарам, і прапагандыстам, і харэографам.

Неабходна быць педагогам... А як на практыцы можна праверыць свае здольнасці?

Практыка ў навучальным годзе звязана перш за ўсё са стварэннем танцавальных калектываў, з шэфскай работай. Напрыклад, Галя Канавалава ў сярэдняй школе № 1 стварыла калектыў бальнага танца. На конкурсе бальнага танца сярод школ горада Мінска, які адбыўся нядаўна, яе падшэфныя занялі трэцяе месца. Гэта вялікі поспех. Навучыцца ствараць танец — задача складаная. Для гэтага трэба навучыцца разумець яго вобразную мову. Гэтаму тут вучаць вопытныя педагогі: С. М. Грабеншчыкаў, заслужаны дзеяч мастацтваў БССР, ён вядзе беларускі танец; Н. М. Лаўрухіна — народны танец; прафесар Ю. М. Чурко — гісторыю харэаграфічнага мастацтва. Адным з асноўных прадметаў з'яўляецца мастацтва балетмайстара. Яго выкладае нядаўні выпускнік Маскоўскага інстытута культуры М. П. Казенка.

Да кожнага экзамена рабяты рыхтуюць задуманую імі кампазіцыю. Якім матэрыялам карыстаюцца студэнты, калі рыхтуюць сваю творчую работу? Самым розным: і класічным, і народным, і сучасным. Але ў асноўным вырашылі звярнуцца да фальклору. Гэтым летам арганізуецца творчая фальклорная экспедыцыя.

Л. ВІЛЮГА.

НА ЗДЫМКУ: студэнты-харэографы ў час рэпетыцыі.

«Падабаецца наша прафесія...»

У студэнтаў 3 курса аддзялення рэжысуры ідзе адна з апошніх рэпетыцый дыпломнага спектакля па п'есе Арбузава «Горад на зары». Ім традыцыйнае пытанне: чаму выбралі прафесію рэжысёра?

Лёша Холікаў:

— Я марыў аб гэтай прафесіі з шостага класа, яшчэ тады мы арганізавалі ў школе лялечны тэатр. Я вучыўся ў горадзе Ахты Дагестанскай АССР. Са сваім маленькім калектывам мы аб'ездзілі нямала раёнаў, пабывалі на злёце ў Махачкале, дзе занялі прызавое месца. Да дзесятага класа я быў рэжысёрам, а потым мы пачалі рыхтаваць змену. Менавіта тут адбыўся мой першы дэбют, і гэта была першая ступенька майго творчага шляху. Як бачыце, я не навічок у гэтай справе.

Сяргей Козел:

— Са школьных год я адчуваў цягу да тэатра, але сур'ёзна палюбіў і стаў займацца яго вывучэннем толькі ў інстытуце. За студэнцкія гады я сыграў нямала ролей, цяжкіх і лёгкіх. А калі чэсна, то лёгкіх ролей для мяне няма. Запомнілася першая мая праца — Рамашоў у п'есе «Два капітаны» па аднаіменнай аповесці В. Каверына. У мяне яна доўга не атрымлівалася. Былі няўдачы, і я ледзь не плакаў, перажыў і крыўду за сябе, і душэўны боль. Але я сыграў. Падабаецца мне наша прафесія, таму што рэжысёр павінен быць і галавой творчага калектыву і яго непадзельным звяном. Тэатр — гэта складана, гэта пастаянны пошук новага.

Валя Чарнак:

— Я паступіла ў наш інстытут таму, што трэба было кудысьці паступаць. Тут мне падабалася і не падабалася. Але я ўваходзіла ў новае жыццё, мне рабілася ўсё цікавым. Спачатку я сябе не пазнавала, але я палюбіла сваю будучую прафесію. І праўду кажуць, што правільна выбірае дарогу ў жыцці той, хто выбірае яе сам. Дайсці і пазнаць усё самому — гэта вялікае шчасце.

Інтэрв'ю правёў
А. ЛАППО.

Клуб аматараў тэатра

Ініцыятарам яго стварэння былі студэнты 317-й групы, якія вучацца на рэжысёрскім аддзяленні.

27 сакавіка — Дзень тэатра. Гэтае свята мае непасрэдныя адносіны да іх будучай спецыяльнасці, таму ўжо на першым курсе рабяты вырашылі зрабіць традыцыяй вечары ў гонар Дня тэатра. На адным з такіх вечароў і адбылося адкрыццё клуба. Яго ганаровымі членамі сталі народны артыст СССР Л. Рахленка і заслужаны артыст БССР В. Белахвосцік. Яны і іншыя артысты мінскіх тэатраў прысутнічаюць на пасяджэннях клуба. Вялікую дапамогу ў яго рабоце і ў рабоце гуртка рэцэнзентаў пры клубе аказвае загадчык кафедры рэжысуры Б. Эрын.

Клуб аматараў тэатра— творчы клуб. Яго ўдзельнікі не толькі абмяркоўваюць спектаклі мінскіх тэатраў, але і самі іграюць у вучэбных спектаклях, арганізуюць выязныя праграмы, з якімі выступаюць на шэфскіх канцэртах.

С. ШАБАН.

Студэнцкая філармонія

Толькі другі год існуе ў інстытуце культуры студэнцкая філармонія, якой кіруе Пётр Адамавіч Гук. За гэты невялікі тэрмін яна атрымала ўжо шмат грамат і падзяк.

Дзевяць калектываў уваходзяць у склад філармоніі. Гэта хор, школа бальнага танца, студыя пантамімы, студэнцкі тэатр, цыркавая студыя.

Удзельнікі іх—пераважная большасць студэнтаў бібліятэчнага факультэта і факультэта культурна - асветніцкай работы. Заняткі праводзяцца два разы ў тыдзень.

Удзельнікі філармоніі выступаюць на аглядах, гарадскіх конкурсах. Так, у красавіку гэтага года народны хор філармоніі заваяваў Дыплом II ступені на аглядзе песні для моладзі. Асабліва спадабалася слухачам выступленне саліста хора Анатоля Астафейчука.

Вялікую ўвагу ўдзельнікі філармоніі надаюць шэфскай працы. Вельмі часта калектывы філармоніі выступаюць з канцэртнымі праграмамі на заводах і фабрыках Мінска. Нядаўна ў час рэйду «Пяю маю прафесію» удзельнікі філармоніі далі 20 канцэртаў у розных населеных пунктах рэспублікі.

Т. ЕРМАЛАЕВА,
Джафар МУХАМЕД.

І шэфы, і сябры

З вучылішчам № 34 Уладзіміра Андрэенку, студэнта 3 курса Мінскага інстытута культуры, звязвае даўняя дружба. Два гады назад, калі ён вучыўся на I курсе, у вучылішчы быў арганізаваны духавы аркестр. Уладзімір стаў яго мастацкім кіраўніком. Ён стварыў не толькі гэты духавы аркестр, але і сапраўдны калектыў, змог здружыць рабят, захапіць іх новай справай. А справа гэтая патрабавала ад рабят многага: і здольнасцей, і энтузіязму, і часу.

— Цяжка было, — успамінае Валодзя, — але на рэпетыцыі прыходзілі ўсе. Моладзі было цікава. Потым прыйшлі поспехі.

Рабяты выступалі на тэматычных вечарах, на мітынгах і канцэртах. І ўдасканальвалі сваё майстэрства.

— Калі мастак спыняецца на дасягнутым, — ён не мастак, — любіў паўтараць Валодзя. — Чалавек павінен заўсёды імкнуцца да вышэйшага ідэала — толькі тады яго жыццё і яго творчасць маюць сэнс.

Вось так, цяжка і захапляюча, прайшлі два гады. Рабяты скончылі вучылішча і духавы аркестр распаўся. Калі ў камітэце камсамола Уладзіміру Андрэенку прапанавалі ўзяць шэфства над тым жа, 34-ым вучылішчам, ён з радасцю згадзіўся. За гэтыя два гады ён пасябраваў і з навучэнцамі, і з выкладчыкамі. І сумаваў без іх. Таму за новую справу ўзяўся з энтузіязмам. Духавы аркестр групы № 315, у якой вучыцца Валодзя, стаў частым госцем вучылішча. Усе мерапрыемствы там праходзяць з яго ўдзелам. А мерапрыемстваў шмат: тэматычныя вечары, канцэрты, мітынгі. Усюды разам з рабятамі былі іх сябры, іх шэфы з 315-й групы Мінскага інстытута культуры.

— Мы вельмі ўдзячны студэнтам за тую вялікую работу, якую яны праводзяць, — гаворыць намеснік дырэктара па вучэбна-выхаваўчай рабоце В. А. Шапяцюк.—І як можам, стараемся аддзякаваць ім. Мы ўзнагародзілі нашых шэфаў граматай за актыўны ўдзел у грамадскім жыцці вучылішча, а нядаўна паслалі ліст падзякі на імя рэктара.

А. БАРЫСЕНАК.

Будні КІДа

За апошнія два гады значна актывізавау работу клуб інтэрнацыянальнай дружбы. Вялікая заслуга ў гэтым яго прэзідэнта — выкладчыцы замежнай мовы Вольгі Іванаўны Бякі і члена камітэта камсамола інстытута Людмілы Казакевіч.

Інтэрсектар і КІД падтрымліваюць цесную сувязь са студэнтамі-іншаземцамі вышэйшых навучальных устаноў Беларусі, з Домам дружбы, факультэтам французскай мовы інстытута замежных моў, з камітэтам маладзёжных арганізацый ЦК ЛКСМБ.

Рабяты запрашаюць да сябе ў госці замежных студэнтаў. У іх ужо пабывалі дэлегацыі з Чэхаславакіі і ГДР. На памяць аб сяброўскіх сустрэчах госці пакінулі студэнтам інстытута кнігі, сувеніры, значкі.

Вялікую цікавасць выклікае ва ўсіх перапіска з членамі КІДа інстытутаў культуры Масквы, Кіева, Харкава і іншых гарадоў краіны. КІДаўцы абменьваюцца вопытам.

Сапраўдным святам для будучых кнігазнаўцаў і культасветработнікаў быў тыдзень, прысвечаны Міжнароднаму Дню салідарнасці моладзі. Рабяты падрыхтавалі і правялі шэраг цікавых мерапрыемстваў.

Актыўны ўдзел прынялі ўсе студэнты ў аглядзе-конкурсе палітычнай песні, які праходзіў пад дэвізам XI Сусветнага фестывалю моладзі: «За антыімперыялістычн у ю салідарнасць, мір і дружбу!» Юнакі і дзяўчаты паказалі цікавыя канцэртныя праграмы. Многія песні і вершы, якія гучалі са сцэны, былі напісаны самімі ўдзельнікамі конкурсу. У кожнай брыгады была свая форма, эмблема, плакат. Першае месца падзялілі 208 і 205 групы. У праграме першай была адзначана ярка выражаная інтэрнацыянальная тэматыка, у другой— добрае асвятленне святкавання 60-годдзя з дня нараджэння Ленінскага камсамола.

Працавалі рабяты і на суботніку. Заробленыя грошы былі пералічаны ў фонд В'етнама. Кожны студэнт паставіў свой подпіс пад заклікам пратэсту супраць кітайскай агрэсіі ў В'етнаме.

З мастацкім густам аформілі рабяты стэнды, прысвечаныя гісторыі фестываляў моладзі, салідарнасці моладзі Азіі і Афрыкі.

Тыдзень салідарнасці паказаў вернасць маладога пакалення прынцыпам пралетарскага інтэрнацыяналізму.

У клуба інтэрнацыянальнай дружбы інстытута культуры яшчэ шмат праблем, нявырашаных задач. Напрыклад, хочацца наладзіць перапіску з замежнымі вну, арганізаваць вечары інтэрдружбы традыцыйй. І актывісты — Т. Стрэмужэўская, Л. Патоцкая А. Ляшчынская, Ж. Бурачонак, В. Знахарэнка і Л. Казакевіч запальваюць сваім энтузіязмам іншых студэнтаў.

В. ІТУА,
Н. ШЧАЛКАНОГАВА,
А. УІЛЯТА.

Магістры добрага настрою

(Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар.)

скія нацыянальныя касцюмы студэнты харавога аддзялення выканалі песні з фальклорнай скарбніцы беларускага народа. Танцамі з ручнікамі зачаравалі ўсіх прысутных студэнты харэаграфічнага аддзялення. Ад душы смяяліся ўдзельнікі святкавання над жартамі студэнтаў рэжысёрскага аддзялення, якія інсцэніравалі старажытнае павер'е.

Потым удзельнікі свята прайшлі ўнутр Палаца, дзе адбыўся конкурс дзвюх каманд: факультэта культасветработнікаў і бібліятэчнага факультэта.

І станцаваць, і праспяваць, і нават паснедаць давялося ўдзельнікам спаборніцтва, пакуль журы ацэньвала іх выступленні.

Наступная частка свята прайшла ў актавай зале. Тут адбылася сустрэча з ветэранамі Вялікай Айчыннай вайны. Былым салдатам былі ўручаны на памяць кісеты, такія ж, як некалі на фронце атрымалі яны з розных куткоў краіны.

Святочны вечар яшчэ не закончыўся, калі з пачуццём задавальнення я выйшаў з палаца, у якім танцавала моладзь і праводзіліся гульні. Сёння я прысутнічаў на свяце, якое адзначалася ўпершыню, сёння найбольш выразна адчуў я неабходнасць прафесіі культасветработнікаў — магістраў добрага настрою.

В. МАРОЗ.

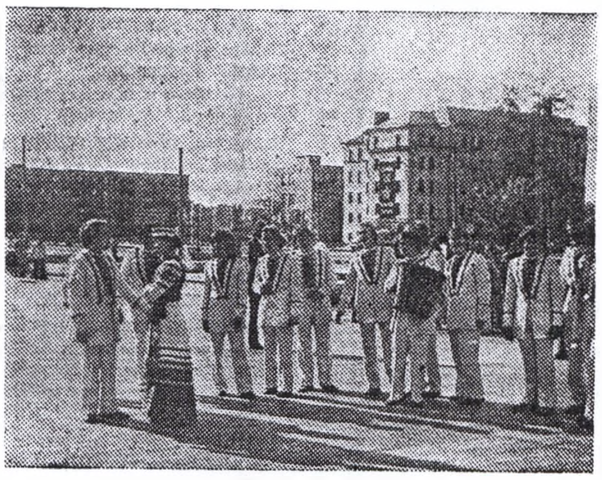

У спаборніцтве сілы гартуем

Вялікая ўвага ўдзяляецца ў інстытуце культуры развіццю масавага спорту. Уладзімір ЦЯЦЕРНІК пагутарыў са старшынёй праўлення спартыўнага клуба, заслужаным трэнерам БССР Ю. МАЗУРКЕВІЧАМ.

— У інстытуце культуры створаны зборныя каманды па настольнаму тэнісу, шахматам, вольнай барацьбе, зімоваму і летняму арыентаванню, а таксама па горналыжнаму спорту.

У Спартакіядзе Белсавета СДСТ «Буравеснік» найбольш паспяхова выступілі каманды па горналыжнаму спорту (першае месца ў другой групе) і плаванню (другое месца). Каманда па настольнаму тэнісу стала прызёрам у спаборніцтвах Аблсаўпрофа.

За 1978 год у інстытуце падрыхтавана два кандыдаты ў майстры спорту і сем першаразраднікаў, 271 студэнт стаў значкістам ГПА.

Найбольш паспяхова ў агульнаінстытуцкіх спаборніцтвах выступаюць студэнты культурна-асветніцкага факультэта. Студэнт 4-га курса гэтага факультэта Мікалай Поцяч выканаў нарматыў кандыдата ў майстры спорту па настольнаму тэнісу. Вялікую дапамогу ў рабоце спортклуба аказвае студэнтка І курса бібліятэчнага факультэта Святлана Бурмал. Дарэчы, яна з'яўляецца добрай спартсменкай: у гэтым годзе выканала І разрад па зімоваму мнагабор'ю ГПА.

Стала ўжо добрай традыцыяй у дні зімовых канікул праводзіць зорны паход па месцах рэвалюцыйнай і працоўнай славы савецкага народа. Сумесна з камітэтам камсамола і прафкомам інстытута быў арганізаваны паход у падшэфны Талачынскі раён Віцебскай вобласці. За час паходу студэнты прачыталі лекцыі, правялі размовы і выступілі з канцэртамі перад працаўнікамі вескі.

Студэнты і выкладчыкі бібліятэчнага факультэта сустрэліся ў гэтым навучальным годзе з алімпійскай чэмпіёнкай па гімнастыцы Нэлі Кім і трэнерам зборнай каманды СССР па фехтаванню А. Фелем.

Але неабходна адзначыць, што на ўсёй спартыўнай і вучэбна-трэнерскай рабоце значна адбіваецца адсутнасць сваёй спартыўнай базы.

Байцы ўспамінаюць мінулыя дні

Усё менш застаецца на зямлі людзей, якія прайшлі доўгімі і цяжкімі вёрстамі вайны. Таму памятаеш кожную сустрэчу з імі.

Нядаўна, да студэнтаў інстытута культуры прыйшлі ветэраны Вялікай Айчыннай вайны. Былых салдаты — зараз рабочыя, інжынеры, хлебаробы, выкладчыкі гэтага інстытута. Прыўзняты настрой прысутных, мноства кветак і святочная музыка. Пад яе гукі і гарачыя апладысменты ганаровыя госці займаюць свае месцы ў зале.

З прывітальным словам выступіў сакратар партбюро, загадчык кафедры гісторыі СССР, БССР і замежных краін Анатоль Пятровіч Грыцкевіч. У адрас ветэранаў прагучалі самыя цёплыя пажаданні. Дацэнт кафедры грамадзянскай абароны інстытута Мікалай Сямёнавіч Трызна да вайны паспеў закончыць чатыры курсы медыцынскага інстытута. На фронце быў ваенным урачом. Аб тым, што выпала на іх долю ў гэтай вайне, аб сваіх баявых шляхах расказвалі былыя лётчыкі, артылерысты, медсёстры. Гаварылі людзі, якія сцвярджалі Перамогу. Ветэранаў віталі беларускія артысты. Доўга гучалі ў зале песні, урыўкі з «Васіля Цёркіна», дэманстраваўся фільм аб вайне.

Л. ТУРБАЛ.

Фестываль. Першы крок

«Таварыш камандзір! Будаўнічы атрад «Беларусь» у колькасці 25 чалавек гатоў да правядзення фестывалю-79, прысвечанага 35-годдзю вызвалення Беларусі ад фашысцкіх захопнікаў і 25-годдзю асваення цаліны».

З такіх рапартаў пачаўся традыцыйны заключны фестываль агляду падрыхтоўкі СБА да працоўнага семестра, у якім удзельнічалі сем атрадаў Мінскага інстытута культуры.

У праграму фестывалю былі ўключаны конкурсы камандзіраў і камісараў, павароў, мастакоў.

Хочацца асабліва адзначыць конкурс павароў. Усе чараўнікі кухні атрымалі адзнаку« выдатна».

Цікавым быў і конкурс на лепшае правядзенне вольнага дня. Студэнты пусцілі ў ход усю сваю дасціпнасць і вопыт. Акрамя гэтага, журы ўлічвала і адзнаку якасці насценных газет атрадаў.

Фестываль закончаны... Першае месца заняў СБА «Беларусь» (камандзір Анатоль Пракапюк, камісар Ірына Ляўчук). І гэта невыпадкова: рабяты тут асаблівыя, усё тут зладжана, цікава, індывідуальна. Іх дэвіз — «Твары, выдумвай і спрабуй!»

К. ДУРУ.

ТВОРЧЫЯ ПАРТРЭТЫ.

Малюнкі **Наталлі ДОРАШ.**

Я вам пішу...

АБО ЯК ЗАРЖАВЕЛІ СТУДЭНЦКІЯ ПЕР'І

ФЕЛЬЕТОН

...У ход пайшлі пер'і выкладчыкаў. Менавіта так атрымалася ў сектары друку інстытута культуры. Не спадзяючыся на тое, што студэнты калі-небудзь пададуць свой матэрыял у інстытуцкую газету, прафесарска-выкладчыцкі састаў аднагалосна вырашыў: «Будзем пісаць самі! Хай ім сорамна будзе!»

...Увесь дзень да газеты не было як падступіцца. Стоячы перад газетай, адны трымалі ў руцэ недаедзены яблык ці булку, а замест іх глыталі адзін за другім артыкулы; другія ацэньвалі якасць здымкаў, дарэмна шукаючы хоць адзін агрэх; трэція вызначалі памер верша; чацвёртыя аж жмурыліся ад задавальнення; пятыя былі ўжо на сёмым небе; шостыя... Ды што і казаць!.. Малайцы выкладчыкі! Вядома, кожны студэнт пажадаў выказаць свае меркаванні, думкі, разважанні. Нарэшце, усё гэта стыхійна вылілася ў агульны сход. Як у павестцы дня, так і ў пастанове сходу было запісана адзіным пунктам рашэнне: «Даручыць выпуск агульнаінстытуцкай газеты выкладчыкам». Аргументы былі наступнымі: у іх атрымоўваецца лепш, часу ў іх больш, і, наогул, яны маюць вялікі жыццёвы вопыт. Як бачым, сорамна нікому не стала.

І вось на працягу амаль чатырох год свой вольны час выкладчыкі аддаюць газеце. Цягнулася б гэта невядома колькі, каб час не патрабаваў выпуску газет асобнымі групамі. Глядзелі студэнты, глядзелі камсамольскія актывісты на ўсё гэта і чухалі патыліцу: што ні кажы, а аднаму куратару з такой задачай не справіцца. Трэба і ім закасаць рукавы. І цяпер, як кажуць, дапамагай вам бог, будучыя работнікі культуры! Хочаце — верце, хочаце —не, бог дапамог. Але больш — выкладчыкам. Як і заўжды! На старонках калі-некалі пачалі з'яўляцца замалёўкі, нарысы, апавяданні і... вершы. Нават з'явілася сваё літаратурнае аб'яднанне, удзельнікамі якога сталі самі студэнты. З іх жа твораў быў складзены тоўсты альбом (пераплётчыкам давялося не адзін дзень папрацаваць над незвычайнай кнігай).

Справа пайшла як па маслe. Суседзі-журналісты і тыя маглі б пазайздросціць іх майстэрству. Але... Газеты выходзілі на свет божы неперыядычна і глядзелі на ўсё і на ўсіх раўнадушнымі, прыкрытымі вочкамі.

І толькі на свята смеху —дзень 1 красавіка —засвяціліся яны добрым, ласкавым, парадыйна-сатырычным агеньчыкам. Былі тут і спробы распісаць тое пяро, якое некалі заржавела, і выпрабаванне сябе ў ролі мастака, на пасадзе гумарыста. Па справядлівасці ацаніла камісія намаганні студэнтаў. У выніку лаўры пераможцаў былі ў руках самых знаходлівых, кемлівых, вясёлых. Ганаровымі граматамі камітэта камсамола інстытута былі ўзнагароджаны 220-ая група II курса, орган друку СБА «Арганаўты» і 114-ая група І курса. Тым, хто спачываў на лаўрах раней і не пажадаў прыняць удзелу ў конкурсе першакрасавіцкіх газет, замест іх (вядома, газет) прыйшлося павесіць свой нос. Сапраўды, невыносная атмасфера стварылася для гультаёў. Хоць атмасферу гэту трэба было зрабіць куды раней! Але, як кажуць, лепш пазней, чым ніколі.

А. ДЗЯДЗЮРА.
І. ЗЯНЬКОВІЧ,

Нумар падрыхтавалі студэнты І курса пад кіраўніцтвам дацэнта кафедры тэорыі і практыкі савецкай журналістыкі Т. Д. Арловай.

Рэдактар нумара Г. САЧАНКА.
Адказны сакратар А. ЛАЗОЎСКІ.
Фота Ю. Бондарава і В. Шачака.
Карэктары Л. БЕРДНІК і Л. ЦУКАНАВА.

Рэдактар А. К. СВОРАБ.

НАШ АДРАС: 220080, г. Мінск, вул. Маскоўская, 15, факультэт журналістыкі. Тэлефон 25-51-94.
Ордэна Працоўнага Чырвонага Сцяга друкарня выдавецтва ЦК Кампартыі Беларусі. Заказ 946. Тыраж 500 экз.